

جام قهرمانی در گرو شکار هندی‌ها

آزادکاران ایران در پایان روز دوم پایین‌تر از هند و ژاپن در رده سوم تیمی ایستادند، حالا برای دفاع از قهرمانی آسیا، همه نگاه‌ها به درخشش کاپیتان قاسم‌پور، زارع و عظیمی در فینال‌های روز آخر است

پیروزی در سه فینال پیش‌رو هم به این عدد نخواهیم رسید. با این حال سرنوشت قهرمانی همچنان در دستان ایران و هند قرار دارد؛ جایی که در روز پایانی هند دو فینالیست دارد و ایران سه فینالیست.

این سه وزن را طلایی نگه دارید!

سال گذشته تیم ملی کشتی آزاد ایران در چهار وزن به مدال طلا رسید که سه مورد از آن‌ها در اوزان ۹۲، ۹۵ و ۱۲۵ کیلوگرم بود. امسال هم شرایط تاحد زیادی مشابه پیش‌رفته و نمایندگان ایران در همین سه وزن به دیدار فینال راه یافته‌اند؛ موضوعی که امیدها برای تکرار طلای این اوزان را افزایش داده است.

در رقابت‌های روز گذشته، کامران قاسم‌پور در وزن ۹۲ کیلوگرم، محمدمبین عظیمی در وزن ۸۶ کیلوگرم و امیرحسین زارع در وزن ۱۲۵ کیلوگرم با عملکردی قابل قبول راهی فینال شدند. در همین حال احمدمحمدنژاد جوان به دیدار رده‌بندی رسید و این شانس را دارد که مانند سال گذشته مدال برنر را از آن خود کند. امیرمحمدیزدانی هم بار دیگر نشان داد آن کشتی‌گیر مطمئن و باصلابتی که در سال‌های گذشته از او یاد می‌شد، هنوز به شرایط ایده‌آل برنگشته است؛ او با شکست مقابل کشتی‌گیر ژاپنی راهی جدول بازنده‌ها شد. در فینال‌ها هم رقابت‌های دشواری در انتظار نمایندگان ایران است. عظیمی و زارع باید با دو کشتی‌گیر روسی الاصل از بحرین روبه‌رو شوند؛ از آن‌جا که کشتی‌گیران روس همواره حریفانی سرسخت و چقرم محسوب می‌شوند، ممکن است ملی‌پوشان ما را به زحمت ببندازند. در سوی دیگر، کامران قاسم‌پور در فینال باید با داهایی هندی مبارزه کند. اگر چه کاراودشوار به نظر می‌رسد، اما با توجه به آمادگی فوق‌العاده کاپیتان، از همین حالا می‌توان اور اطلاعاتی دانست. در نهایت باید دید آیا ملی‌پوشان می‌توانند با پیروزی در این نبردهای حساس از عنوان قهرمانی ایران دفاع کنند یا پس از سال‌ها، جام قهرمانی بر دستان کشور دیگری بالا خواهد رفت.

روز گذشته فینال وزن ۹۷ کیلوگرم بود؛ جایی که امیرعلی آذرپیر امقابل آر ش پوشید، کشتی‌گیر ایرانی الاصل تیم‌آپن قرار گرفت. این مبارزه در نهایت با پیروزی ۴ بر صفر پوشید به پایان رسید تا آذرپیر به مدال نقره برسد. پوشید که سال گذشته هم قهرمان شده بود، در این دیدار کاملاً تهاجمی کشتی گرفت و اجازه امتیازگیری به آذرپیر نداد. البته آذرپیر از دیدارهای قبل نشان داده بود که از فرم ایده‌آل فاصله دارد و طبیعی بود که برابری حریف آماده‌ای چون پوشیداکارش گره بخورد.

چیزی که باید بیشتر آن را ببینیم

شاید دوالی‌زاده پس از پیروزی در فینال بود. جایی که او با پرچم ایران که متبرک به نام شهدای جنگ رمضان بود، روی تشک دور افتخار زد. قرار است ملی‌پوشان آزادکار کشورمان که به مدال طلای آسیادست می‌یابند، با هدف حمایت از ایران عزیز، زنده نگاه داشتن یاد شهیدان و ادای احترام به خانواده آن‌ها این حرکت را انجام دهند. امانه فقط در کشتی، بلکه باید در سایر ورزش‌ها هم این سنت را رواج دهیم؛ چرا که ورزشکاران به عنوان سفیران کشور، یادقهرمانان واقعی کشور را هم زنده نگه می‌دارند.

هند و ژاپن جای قرقیزستان را گرفتند!

اگر در رقابت‌های کشتی فرنگی این قرقیزستان بود که برای ملی‌پوشان ایران در دسر ایجاد کرد، در کشتی آزاد این نقش را هند و ژاپن برعهده گرفته‌اند. تا این جای مسابقات، در تقابل با ژاپنی‌ها دوشکست و یک پیروزی داشته‌ایم و برابری هندی‌ها هم یک بار مغلوب شده‌ایم؛ نتایجی که باعث شده ایران فعلاً در جدول تیمی پایین‌تر از این دو تیم قرار بگیرد. در حال حاضر هند با ۹۵ امتیاز صدرنشین است، ژاپن با ۷۴ امتیاز در جایگاه دوم قرار دارد و ایران با ۷۲ امتیاز سوم است. مغولستان هم با ۷۱ امتیاز در تعقیب این سه تیم قرار دارد، اما با توجه به این که در پنج وزن دوم فینالیستی ندارد، تهدید جدی برای ایران محسوب نمی‌شود. نکته جالب این‌جاست که هند در مسابقات سال گذشته با ۸۶ امتیاز در جایگاه ششم قرار گرفته بود، اما حالا به صدر جدول رسیده است؛ موضوعی که نشان می‌دهد کشتی‌این کشور پیشرفت قابل توجهی داشته است. در مقابل، ایران نسبت به سال گذشته کمی افت کرده است. تیم کشورمان سال قبل با ۱۹۰ امتیاز و بالاتر از ژاپن قهرمان شد، اما حتی در صورت

شایان اله آبادی آزادکاران ایران روز گذشته نخستین طلای کاروان را دشت کردند. در پایان رقابت‌های پنج وزن نخست، میلاد والی‌زاده در وزن ۵۷ کیلوگرم با نمایشی مقتدرانه به مدال طلا رسید، امیرعلی آذرپیرا در وزن ۹۷ کیلوگرم نقره گرفت و سینا خلیلی در وزن ۷۰ کیلوگرم صاحب مدال برنز شد. همزمان مسابقات پنج وزن دوم هم پیگیری شد و ملی‌پوشان ایران مطابق انتظار عملکرد قابل قبولی داشتند؛ حاصل آن سه فینالیست، یک حضور در دیدار رده‌بندی و یک کشتی‌گیر در جدول بازنده‌ها بود و با این شرایط کشورمان در جدول رده‌بندی تیمی فعلاً پایین‌تر از هند و ژاپن در جایگاه سوم قرار دارد. سه مدال نقره ایران تا این جاقطعی شده و حالا سرنوشت قهرمانی بیش ازهر چیز به مصاف مستقیم با هند گره خورده؛ جایی که برتری درنبرد رودرو می‌تواند مسیردفاع از عنوان قهرمانی را برای آزادکاران کشورمان هموار کند.

طلا در سبک‌وزن چیز دیگری است!

چندین سال بود که کشتی ایران، چه در آزاد و چه در فرنگی، پس از دوران درخشان حمیدسوریان در فرنگی و حسن رحیمی در آزاد، در سبک‌وزن‌ها چهره‌های شش‌دانگ و مطمئن به خود ندیده بود. اما حالا با حضور میلاد والی‌زاده شرایط تغییر کرده است. کشتی‌گیری که در یکی دوسال اخیر روندی صعودی را طی کرده است، در مسابقات مختلف مدال گرفته و حالا با طلای قهرمانی آسیا نشان دادنسبت به گذشته پخته‌تر شده می‌تواند

امید تازه‌ای برای سبک‌وزن‌های کشتی ایران باشد. او هر سه مبارزه خود را با امتیاز عالی به پایان رساند و در دیدار فینال هم با اقتدار به پیروزی رسید تا شایسته‌ترین کشتی‌گیر وزن ۵۷ کیلوگرم لقب بگیرد. برای درک سیر صعودی این ستاره جوان همین بس که او سال گذشته در مسابقات آسیایی نقره گرفت، سپس در مسابقات تکنیک کرواسی به مدال طلا دست یافت و اکنون هم برآم آسیا ایستاده است. این عملکرد خیره‌کننده در حالی که او تنها ۲۱ سال دارد، می‌تواند خیال‌مان را راحت کند که در سبک‌وزن هم مانند سنگین‌وزن در مسیر آقایی کردن هستیم. البته مدال‌های ایران فقط به طلای والی‌زاده محدود نشد. سینا خلیلی که به دیدار رده‌بندی راه یافته بود، با برتری قاطع و امتیاز عالی مقابل حریف خود پیروز شد و در ست مانند سال گذشته مدال برنز را به دست آورد. در سوی دیگر، یکی از جذاب‌ترین مبارزات

اخبار کوتاه

استقلال را قهرمان لیگ بدانیم؟

پس از برگزاری و بینار هم‌اندیشی سازمان لیگ با مدیران باشگاه‌ها، سرنوشت ادامه مسابقات به جلسه حساس امروز گره خورده است؛ جلسه‌ای که خروجی آن به گفته مهدی تاج، قطعی، لازم‌الاجرا و غیرقابل اعتراض خواهد بود. رئیس فدراسیون فوتبال در تازه‌ترین اظهارات خود، آب‌پاکی را روی دست اهالی فوتبال ریخته و به صراحت اعلام کرده که باشگاه‌ها تنها دوراه پیش‌رو دارند: یا به ادامه بازی‌هاتن دهند و یا همین جدول کنونی را به عنوان رده‌بندی نهایی بپذیرند. تاج با قاطعیت تاکید کرد که اگر تصمیم بر لغو مسابقات باشد، فدراسیون مستقیماً قهرمان و نایب‌قهرمان را براساس جدول فعلی معرفی خواهد کرد و هیچ شکایتی در این خصوص پذیرفته نخواهد بود. این موضع‌گیری در حالی مطرح می‌شود که پرسپولیس‌ها پیشتر معتقد بودند در صورت لغو لیگ، عادلانه‌تر است که جدول نیم‌فصل ملاک قرار گیرد. با این حال، با توجه به مخالفت تلویحی بیشتر مربیان و مدیران با ازسرگیری بازی‌ها، سناریوی پایان مسابقات با جدول فعلی بسیار محتمل است. در این میان نکته جالب ماجراسختان تاجر نیادر تمرین روز گذشته آبی‌پوشان است؛ جایی که به بازیکنان گفته فصل آینده باید در سه جام بچنگند؛ این اظهار نظر نشان می‌دهد که باشگاه استقلال، پیش از اعلام رای نهایی فدراسیون، نیم خود را فاتح لیگ و مسافر قطعی رقابت‌های آسیایی می‌داند. جالب است بدانید در جام‌نوزدهم که کرونا آغاز شده بود و باشگاه پرسپولیس صدرنشین بود و اختلاف زیادی هم داشت، استقلال‌ی‌ها و سایر مدیران مخالف قهرمانی قمرم‌هاو به دنبال برگزاری لیگ بودند اما حالا که شرایط بعد از آتش بس به نوعی نرمال شده هم خواهان ادامه لیگ نیستند. مثل این که مدیران استقلال آن روز‌ها را یادشان رفته البته آبی‌ها بدشان نمی‌آید راحت قهرمان شوند؛ چرا که آن‌ها ی‌مانده دو بازی سخت با پرسپولیس و سپاهان دارند و اختلاف زیادی هم با تیم دوم ندارند. حال باید دید در جلسه مهم امروز سازمان لیگ با مدیران باشگاه‌ها چه تصمیمی گرفته می‌شود و سرنوشت نهایی لیگ برتر به چه شکل رقم خواهد خورد.

مکزیک میزبان تیم ملی نخواهد بود

فیفا به‌طور رسمی با درخواست ایران برای انتقال مسابقات تیم ملی فوتبال از آمریکا به مکزیک مخالفت کرد. این موضوع را کلودیا شینیام، رئیس‌جمهور مکزیک، در یک نشست خبری اعلام کرد و به انتظار بیش از یک ماهه برای مشخص شدن نظر نهایی فیفا پایان داد. این درخواست در پی تهدیدات رسمی ترامپ علیه اعضای تیم ملی فوتبال ایران مطرح شده بود. به گفته شینیام، فیفا پس از بررسی شرایط اعلام کرده است که برنامه از پیش تعیین شده مسابقات تغییر نمی‌خواهد کرد. او توضیح داد که جابه‌جایی محل برگزاری مسابقات نیازمند تغییرات گسترده بوده و به همین دلیل فیا تر جیح داده طرح اولیه خود را حفظ کند.

جشن علیه جنگ

تجاوز نظامی دشمن بسیاری از ابعاد زندگی ما را هدف قرار می‌دهد و زندگی را در نوعی تعلیق فرو می‌برد که نتیجه‌اش می‌تواند فرسایش روان باشد؛ در این بین مراسم‌هایی مثل جشن عروسی می‌تواند بخشی از سازوکار جامعه برای حفظ تعادل روانی و بازسازی باشد

فشار روانی و بازگشت حس عادی بودن زندگی کمک کند. در نهایت، مجموعه این تجربه‌های کوچک در مقیاس بزرگ‌تری به تقویت روحیه جمعی جامعه منجر می‌شود؛ جامعه‌ای که حتی در شرایط سخت هم نشانه‌هایی از تداوم زندگی، امید و پیوندهای انسانی را حفظ می‌کند.

نقش خانواده‌ها در همراهی با این روند
خانواده‌های درجه یک و دو می‌توانند در همراهی با زوج‌های جوان در عملی کردن این تصمیم مهم یعنی برگزاری مراسمی جمع‌وجور در شرایط فعلی نقشی تعیین‌کننده داشته باشند؛ نقشی که بیش از هر چیز بر حمایت عاطفی، درک شرایط و پذیرش شکل‌های ساده‌تر برگزاری مراسم استوار است. وقتی خانواده‌ها بپذیرند که در چنین دوره‌ای اصل موضوع آغاز زندگی مشترک است نه برگزاری مراسمی پرهزینه و پرجمعیت، بسیاری از فشارهای اجتماعی از دوش می‌شود. زوج‌های جوان بر داشته می‌شود.

در واقع خانواده‌ها با این نوع همراهی می‌توانند به تثبیت همان چیزی کمک کنند که جامعه در چنین شرایطی بیش از هر چیز به آن نیاز دارد؛ یعنی حفظ پیوندهای انسانی، تقویت امید به آینده و کمک به ادامه یافتن جریان عادی زندگی.

باز می‌گردد؛ اعلام آغاز یک زندگی مشترک در حضور نزدیک‌ترین شبکه‌های خانوادگی. چنین نگاهی می‌تواند فشارهای اقتصادی و اجتماعی را از دوش زوج‌های جوان بردارد و به آن‌ها اجازه دهد بدون نگرانی از هزینه‌های سنگین، زندگی مشترک خود را آغاز کنند. البته ساده‌تر شدن جشن‌ها به خاطر شرایط فعلی نه نشانه کاهش اهمیت آن‌ها، بلکه نشانه‌ای از سازگاری جامعه با شرایط جدید است؛ تلاشی برای آن‌که زندگی، حتی در دل بحران، همچنان مسیر خود را ادامه دهد.

پیامدهای توجه به شادی و ازدواج در شرایط جنگ

توجه به برگزاری مراسم‌های شادی، به‌ویژه آغاز زندگی مشترک، می‌تواند پیامدهایی فراتر از یک اتفاق خانوادگی داشته باشد و به تقویت روحیه اجتماعی کمک کند. برای زوج‌های جوان، چنین تصمیمی به معنای بازگرداندن حس کنترل بر زندگی است؛ این که آینده همچنان قابل ساختن است و برنامه‌های شخصی نباید به طور کامل متوقف شود. در سطحی گسترده‌تر، کودکان و نوجوانان هم از این فضا تأثیر می‌گیرند. آن‌ها در دوره‌های بحران بیشتر در معرض اضطراب و اخبار نگران‌کننده قرار دارند و تجربه لحظه‌های شاد خانوادگی می‌تواند به کاهش

در بسیاری از جوامعی که تجربه جنگ یا بحران‌های طولانی را پشت سر گذاشته‌اند، شکل آیین‌های شادی به سمت سادگی و صمیمیت بیشتر حرکت کرده است. یعنی تمرکز از نمایش هزینه و تشریفات به سمت اصل واقع، یعنی پیوند دو نفر و همراهی خانواده‌ها، جابه‌جا می‌شود.

در چنین شرایطی ممکن است مراسم‌ها کوچک‌تر برگزار شوند، جمع‌مهمان محدودتر باشد و بخش زیادی از تشریفات پرهزینه کنار گذاشته شود؛ اما در عوض فضای خانوادگی و حمایت عاطفی پررنگ‌تر می‌شود. مشابه چیزی که در روزهای کرونا تجربه کردیم. این تغییر در واقع نوعی بازتعریف فرهنگی از جشن است. به جای آن‌که عروسی به عرصه‌ای برای رقابت اقتصادی یا نمایش سبک زندگی تبدیل شود، دوباره به همان معنای اصلی خود

مراسم‌های شادی می‌تواند نوعی بازگرداندن حس «عالمیت» به جامعه باشد. یعنی این احساس که مردم هنوز می‌توانند در باره بخشی از زندگی خود تصمیم بگیرند و همه چیز به منطق بحران سپرده نشده است. از این زاویه، جشن گرفتن فقط یک واکنش احساسی نیست، بلکه رفتاری اجتماعی است که به جامعه کمک می‌کند میان واقعیت تلخ جنگ و ضرورت ادامه زندگی تعادل برقرار کند. **چگونه می‌توان در شرایط جنگ جشن گرفت؟**
واضح است که شرایط جنگی با وضعیت عادی متفاوت است و همین تفاوت باعث می‌شود شکل برگزاری جشن‌ها هم دستخوش تغییر شود. در چنین موقعیتی مسئله اصلی نه برگزاری یک مراسم پرهزینه و پرجمعیت، بلکه حفظ معنا و کارکرد اجتماعی مراسم است.

سید مصطفی صابری، روزنامه‌نگار ابیش از ۴۰ روز از آغاز تجاوز نظامی دشمن به کشور عزیزمان می‌گذرد؛ اتفاق تلخی که بسیاری از برنامه‌های عادی مردم را به تعویق انداخت. سفرهای نوروزی لغو شد، جشن‌ها و دورهمی‌های خانوادگی عقب افتاد و بسیاری از زوج‌های جوان که برای آغاز زندگی مشترک برنامه‌ریزی کرده بودند، مراسم خود را به زمان نامعلومی موکول کردند. در حال حاضر هم جامعه با وضعیتی روبه‌روست که شاید بتوان آن را «اختلال در ریتم زندگی روزمره» نامید؛ وضعیتی که اگر طولانی شود می‌تواند به فرسودگی روانی منجر شود؛ چراکه آدم‌ها غرق در دنیای اخبار هستند و این حس در آن‌ها تقویت می‌شود که زندگی‌شان گره خورده به اتفاقات بیرونی و چندان حق انتخابی ندارند. در همین نقطه است که مراسم‌های شادی، از عروسی گرفته تا جشن‌های خانوادگی کوچک، معنایی فراتر از یک مراسم معمولی پیدا می‌کنند. این مراسم‌ها فقط لحظاتی برای دورهمی و خوشگذرانی نیستند، بلکه بخشی از سازوکار اجتماعی جامعه برای حفظ تعادل روانی، بازسازی امید و ادامه دادن زندگی محسوب می‌شوند. جامعه‌ای که همچنان جشن می‌گیرد، در واقع اعلام می‌کند که ریتم زندگی خود را به طور کامل تسلیم منطق جنگ نکرده است. برگزاری مراسم‌های شادی در چنین شرایطی می‌تواند نشانه‌ای از تداوم زندگی و نوعی ایستادگی اجتماعی باشد؛ یادآوری این‌که حتی در سخت‌ترین روزها هم جامعه می‌تواند راه‌هایی برای زنده نگه داشتن امید، پیوندهای خانوادگی و میل به آینده پیدا کند.

چرا در شرایط جنگ باید از شادی حرف زد؟

جنگ فقط زیرساخت‌ها و مرزهای جغرافیایی را هدف نمی‌گیرد؛ یکی از نخستین چیزهایی که در شرایط جنگی آسیب می‌بیند، ریتم عادی زندگی است. برنامه‌های روزمره مختل می‌شود، آینده نامطمئن به نظر می‌رسد و فضای عمومی جامعه تحت تأثیر اضطراب، خبرهای مداوم و احساس ناامنی قرار می‌گیرد. در چنین وضعیتی اگر این اختلال در زندگی روزمره طولانی شود، می‌تواند به فرسایش روانی و کاهش امید اجتماعی بینجامد. به همین دلیل جامعه‌شناسان سال‌هاست تأکید می‌کنند که حفظ برخی آیین‌های جمعی

هشتگ